

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січ. 2003 р. № 435-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 40-44. Ст. 356.
2. Земельний кодекс України від 25 жовт. 2001 р. № 2768-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 3-4. Ст. 27.

УДК 347.77(043.2)

Мельничук І.С., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Філінович В.В., к.ю.н.

ГЕОГРАФІЧНІ ЗАЗНАЧЕННЯ ЯК ЗАСОБИ ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ УЧАСНИКІВ У ЦИВІЛЬНОМУ ОБОРОТІ

Географічні зазначення є засобом індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів і послуг та має важливе значення для об'єктів інтелектуальної власності у випадку, коли природні умови чи людський фактор впливають на властивості товару. У світі діє чимала кількість міжнародних нормативно-правових актів, які створені для охорони географічних зазначень.

Оскільки для покупця важливим є походження товарів та послуг, зазначають джерело їх походження. Саме географічне зазначення виокремлює один товар серед інших таких же товарів, що дає змогу побачити певні особливості даного товару. У зв'язку з цим поширеним є географічне зазначення джерела походження тих чи інших товарів і послуг. Це стосується насамперед тих товарів та послуг, джерелом походження яких є промислові та сільськогосподарські товари.

В країнах з розвиненою ринковою економікою значна увага приділяється на підтримання сільськогосподарських виробників, саме тому було створено таку широку систему правової охорони місць походження товару. Особливо актуальним це є для конкурентоспроможної продукції, яка призначена для зовнішнього споживання, тому найчастіше найменування місця походження товару зазначають в інтересах зарубіжних виробників сільськогосподарської продукції.

Походження товару може бути зазначене словесно, у вигляді певного символу, географічної карти чи іншим способом. Доволі часто загальноновживане позначення товару сприймають як географічне, оскільки воно міститься в назві цього товару, але варто пам'ятати, що воно не пов'язане з конкретною місцевістю

виготовлення того чи іншого товару, а лише містить узагальнене поняття, тому потрібно розрізняти такі зазначення.

Географічне зазначення товарів і послуг має свої види, а саме найменування місця походження товарів та зазначення походження товарів.

Можна дати наступне визначення найменування місця походження товарів, це географічна назва країни, регіону, району або місцевості, яка використовується для позначення товару, який походить звідтіля, якість і особливі властивості якого виключно або суттєво зумовлені географічним середовищем місця його походження, яке може складатися з природного чи людського факторів, або з них обох [1, с. 98].

Зазначення місця походження – це зазначення, яке може набувати будь-якої форми, і яке використовується для позначення товарів, що мають лише особливу репутацію, зумовлену місцем їх походження [2, с. 150].

Місце походження товару зазвичай подають у вигляді назв країни, регіону, місцевості. Разом з такими назвами часто використовують зображення, які пов'язані з географічним положенням джерела походження товару. Такими зображеннями можуть бути зображення гір чи інших місцевостей, що безпосередньо характеризує географічний об'єкт.

Суть зазначення походження товару полягає в тому, що відповідній місцевості притаманні певні особливі властивості, які сприяють виготовленню там того чи іншого товару. В свою чергу, це залежить від природних умов країни, регіону, місцевості. Адже в кожному місці виробляють певний товар, виходячи з можливостей, які надає це місце.

Географічне зазначення походження товару – це назва географічного місця, яка вживається як позначення в назві товару, що походить із цього географічного місця й має певні якості, репутацію або інші характеристики, здебільшого зумовлені характерними для цього географічного місця природними умовами чи людським фактором або поєднання цих умов і людського фактора [3, с. 103].

Незважаючи на те, що назва торговельної марки схожа з назвою місця походження товару, необхідно вирізняти друге як самостійний об'єкт права інтелектуальної власності. Назва місця походження товару прямо вказує на географічне місце, з якого походить товар. Історична назва такого географічного місця, якщо з цією назвою асоціюється конкретна країна, місцевість або населений пункт може бути також може бути назвою місця походження товару.

Отже, географічне зазначення товару є загальним поняттям, яке включає в себе назву місця походження товару та зазначення походження товару. Найменування місця походження товару відіграє велику роль серед географічних зазначень, порівняно з зазначенням походження товару, тому першому слід приділяти значну увагу в сфері правової охорони. Назва місця походження товару, як правило, вказує на певні його особливості, зумовлені природними чи людськими факторами місця походження товару.

Література

1. Кузьменко Т.С. Географічні зазначення як засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів та послуг. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2013. № 3. С. 97-101.
2. Світличний О.П. Право інтелектуальної власності: підруч. Вид. 2, змін. і доп. Київ: НУБіП України, 2016. 355 с.
3. Ястремська О., Ріпка Д. Інтелектуальна власність: навч. посіб. Харків: Вид-во ХНЕУ, 2010. 279 с.

УДК 349.2:001.895(043.2)

Мельничук І.С., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Дибань М.П., к.ю.н.

НОВЕЛИ В ТРУДОВОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Враховуючи сучасний розвиток України, виникає необхідність удосконалення трудового законодавства, оскільки основним етапом є адаптація національного законодавства до норм та стандартів Європейського Союзу. На жаль, більшість нормативно-правових актів України прийняті ще в ХХ ст., які доповнювались лише змінами та правками, але враховуючи розвиток суспільства, нагальним є оновлення нормативно-правової бази в цілому.

Таким чином, проблема застарілого законодавства торкнулась і трудового права. Адже, в Україні й досі діє Кодекс законів про працю України, який було прийнято ще в далекому 1971 році. З того часу відбулись глобальні зміни в державі, що вимагає належного правового врегулювання суспільних відносин.

Так, у 2014 році було розроблено проект нового Трудового кодексу, який наступного ж року прийняли в першому читанні і відправили на доопрацювання, яке закінчили у 2017 році. З тих пір законопроект досі не розглянули.